

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **V. T.**, narozený X
státní příslušnost Turecká republika
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. OAM-825/ZA-ZA11-ZA16-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. OAM-825/ZA-ZA11-ZA16-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Vratislava Polky, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 21. 2. 2023, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

2. Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, zejména dostatečně neposoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu. Vytýká žalovanému, že nezohlednil shromážděné podklady a nenavázal je na žalobcovu aktuální situaci. Žalobce tvrdí, že při pohovorech opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci a vyjadřoval obavu z návratu do země původu s ohledem na svůj kurdský původ. Uváděl také, že s ním z důvodu jeho etnického původu bylo zacházeno jako s osobou nižší kategorie, bylo mu vyhrožováno a cítil se ve své vlasti jako cizinec. Ze strany majoritní společnosti, státních orgánů, policie či armády s ním bylo zacházeno nedůstojně a často i násilně. V Turecku zažíval neustálou diskriminaci a napadání, nebyl mu vydán cestovní pas a pro poslech kurdské muziky na něm bylo vykonáno násilí. Jeho bratr je nezvěstný již od roku 2015. Žalobce konstatuje, že Kurdové v Turecku zažívají nelehké období, jsou napadáni jako teroristé jen proto, že hovoří kurdsky, a obecně mají malou šanci na důstojný život či nalezení zaměstnání. Tyto skutečnosti lze dle žalobce dovodit ze zpráv různých lidskoprávních neziskových organizací. Turecko podle něj není demokratickou zemí a porušuje lidská práva, včetně práv Kurdů. Ve vztahu ke kurdským či pro-kurdsky orientovaným občanským organizacím dochází k omezování práva na sdružování a shromažďování, protesty a shromáždění jsou často přerušeny policejním násilím a zatýkáním. V letech 2016-2017 byly dokonce nuceně uzavřeny stovky kurdsko-jazyčných médií a bylo zakázáno používání kurdského jazyka například ve studentských závěrečných pracích. K největšímu porušování lidských práv dle žalobce docházelo v letech 2015-2016.
3. Žalobce má za to, že mu měl být udělen tzv. politický azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť byl ve své vlasti perzekuován pro svůj etnický původ a v případě návratu mu hrozí další perzekuce a „šikana“ ze strany tureckých státních orgánů, které mu pro jeho národnost ani neposkytnou dostatečnou ochranu. Bylo povinností žalovaného, aby sám ověřil skutečný stav věci a zjistil informace o situaci Kurdů v Turecku. V neposlední řadě měl žalovaný dospět k závěru, že žalobci v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu z důvodu systematického pronásledování, ponižování či upírání základních práv a svobod. Žalovaný se však těmito okolnostmi odmítl zabývat s poukazem na to, že žalobce dosud nebyl v Turecku vězněn (ačkoli byl opakovaně fyzicky napadán a pravidelně urážen či znevažován). Důvod pro udělení humanitárního azylu spočíval v tom, že žalobce navázal hluboký partnerský vztah s občankou České republiky, s níž již tři roky sdílí společnou domácnost.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Jediný důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu spatřuje ve snaze žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky. K tomu však mezinárodní ochrana neslouží. Žalovaný v tvrzeních žalobce nenalezl žádná vodítka, která by jej mohla vést k udělení mezinárodní ochrany. Kurdské etnikum dle dostupných zpráv není v Turecku vystaveno vážné újmě. V případě potíží se soukromými osobami se žalobce mohl obrátit na státní orgány, což však neučinil. Fyzickým napadením žalobce ze strany policie se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Žalobce v zemi svého původu nevyvíjel žádné politické aktivity, za které by měl být trestně stíhán. Turecko přitom je demokratickým státem, v němž lze vyjadřovat své stanovisko skrze svobodnou politickou volbu. Z toho lze dovodit, že žalobci ani v souvislosti se sdílením názorů ohledně prezidenta na sociální síti v roce 2017 nehrozí ponižující zacházení či trestání. Žalobce se ohledně svých potíží nikdy neobrátil na příslušné státní orgány a nesnažil se svou situaci řešit již v zemi původu. Incident, o němž se žalobce zmiňoval, se

odehrál v únoru roku 2018, avšak žalobce z vlasti vycestoval až v lednu 2019. Incident tak nemohl přímo souviset s odchodem žalovaného z Turecka a nemohl naplňovat podstatu pronásledování ve smyslu zákona o azylu. I po incidentu žalobce vedl v Turecku normální život, chodil po brigádách a trávil čas s dětmi. Do České republiky přicestoval v roce 2019 na základě zaměstnanecké karty a o udělení mezinárodní ochrany požádal až ve chvíli, kdy mu byla uložena povinnost opustit území Evropskou unií. Žádost o mezinárodní ochranu tak zjevně byla podána účelově. To, že má žalobce na území České republiky přítelkyni, rovněž není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Humanitární azyl lze udělit pouze výjimečně, o takto výjimečnou situaci však v případě žalobce nešlo.

Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu plyne, že žalobce přicestoval do České republiky v lednu 2019 a v období od 10. 1. 2019 do 29. 8. 2020 disponoval zaměstnaneckou kartou. O udělení mezinárodní ochrany požádal dne 7. 9. 2022. Ke své žádosti uvedl, že je tureckým státním občanem s kurdskou národností, hovoří turecky a kurdsy. Vyznává islám a nikdy nebyl členem žádné politické strany, avšak sympatizuje se stranou HDP. Je rozvedený a má dvě děti, které pobývají v Turecku. V Turecku naposledy žil se svou rodinou ve městě Izmir. Z vlasti vycestoval letecky v prosinci 2019, a to na základě pasu a povolení k pobytu (zaměstnanecké karty). Uvedl, že je zdravý a nemá žádné zdravotní omezení. O mezinárodní ochranu dříve nežádal. Za důvod pro podání žádosti označil to, že je Kurd, a proto se nemůže vrátit do Turecka. Jiné důvody netvrdil.
6. Dne 21. 9. 2022 byl s žalobcem proveden pohovor, při němž vypověděl, že v Turecku žil v domě společně se svými rodiči a sourozenci a poté i s manželkou a dětmi. Manželka se s dětmi z domu odstěhovala; rozvedli se v roce 2019 předtím, než žalobce vycestoval do České republiky. Všichni jeho příbuzní i bývalá manželka s dětmi dosud žijí v Izmiru. Žalobce dokončil osm tříd základní školy a posledních pět let v Turecku si vydělával brigádně. Trvalou práci nemohl sehnat, neboť je Kurd a pro jeho národnost jej nikde nechtěli déle zaměstnat. V České republice žijí příbuzní jeho otce, s nimiž je v kontaktu. Má zde také přítelkyni, se kterou tři roky bydlí a plánují spolu svatbu. Do České republiky nepřicestoval v prosinci 2019, jak dříve uvedl, ale v lednu 2019 na základě zaměstnanecké karty. Do června 2020 pracoval v Mladé Boleslavi „v kebabu“. Chtěl požádat o prodloužení povolení k pobytu, ale jeho právník podal žádost s jednodenním zpožděním, protože byla žádost zamítnuta jako opožděná. Další právník s žalobcem příliš nekomunikoval. S dalším právníkem žalobce řešil pobytové oprávnění, které by bylo navázáno na jeho družku. Protože se vyřízení žádosti „táhlo“, poradil mu jeho právník, aby mezitím požádal o mezinárodní ochranu (do doby, než se žalobce ožení). Do Turecka se žalobce vrátit nechtěl, neboť před odjezdem ze země na něj zaútočily tři osoby proto, že mluvil kurdsy. Jednalo se přitom o příslušníky policie. Incident se odehrál v únoru 2018 v Izmiru. Jeden z nich začal na žalobce křičet, že v Turecku nemůže mluvit kurdsy, a ostatní na něj zaútočili. Žalobce dostal pěstmi do těla, spadl na zem a poté jej „zkopali“. Incident se odehrál na veřejnosti a trval asi 15 minut, nikdo z přihlížejících nezasáhl. Žalobce měl pohmožděná žebra a krvácela mu noha. K doktorovi však nešel a nestěžoval si ani na policii, neboť věděl, že mu státní orgány nepomohou. Po incidentu žil v Turecku dle svých slov normálně, chodil po brigádách a trávil čas s dětmi. Žalobce dále vypověděl, že policie v Turecku provádí kontroly na ulici. V jeden den byl žalobce kontrolován i desetkrát. Kvůli svému původu nemohl nalézt práci a musel chodit jen po brigádách. Nemohl hovořit kurdsy a jeho matku odmítli ošetřit v nemocnici, neboť mluvila kurdsy. Zkoušel si najít práci i na západním pobřeží, ale

lidé tam byli nepřátelští. Žalobce též uvedl, že v roce 2017 sdílel na sociálních sítích názory na prezidenta a po jeho odjezdu z vlasti přišla k němu do domu na jaře 2021 asi čtyřikrát policie, přičemž požadovala, aby žalobce kvůli svým sdělením z roku 2021 přišel vypovídat. Oficiální předvolání mu nepřišlo, policie to pouze ústně sdělila jeho rodině. Od té doby jej vícekrát nehledali. Žalobce se domnívá, že po návratu do Turecka by byl zadržen. Má kamarády, kteří byli za sdílení názorů na facebooku po předvolání zadrženi a uvězněni. V České republice by se chtěl oženit, pracovat a žít klidným životem.

7. Součástí správního spisu jsou dále dokumenty, které žalovaný opatřil k situaci v zemi původu žalobce. Ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) Německo s názvem *Přehled údajů o zemi za rok 2020, Turecko* se podávají obecné informace ke zdravotní péči, trhu práce, bydlení, sociální péči, vzdělání a postavení dětí; k postavení Kurdů se v této rešerši neuvádí ničeho. Nedatovaná zpráva Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) se zaměřuje obecně na existenci policejních orgánů v Turecku, zajišťování bezpečnosti a správy hranic, protiteroristickou činnost, strukturu jednotlivých bezpečnostních složek a na jejich funkce či úkoly. Z informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky, poskytnutých zastupitelským úřadem v Ankaře v březnu 2022, dále plynou obecné informace o struktuře tureckého státního

zastupitelství, jeho povinnostech či personálním obsazení. Kriticky bývá vnímáno přílišné sepětí úřadu veřejného žalobce a soudů. Přestupky či zločiny policie jsou vyšetřovány Inspekční komisí Generálního ředitelství bezpečnosti, které podléhá Ministerstvu vnitra. V roce 2015 byla zaznamenána vážná porušení lidských práv související s protiteroristickými operacemi bezpečnostních sil. Postupy v oblasti boje proti terorismu bývají terčem mezinárodní kritiky. Ve spise je též založen článek ze září 2022 ze serveru seznamzpravy.cz týkající pravděpodobných důvodů zvýšené migrace do Evropy.

8. Z vlastní rešerše žalovaného k Turecku z července 2022 s názvem *Bezpečnostní a politická situace v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv* plyne, že Turecko je prezidentskou republikou, v níž je prezident vrcholným představitelem výkonné moci s výrazně posílenými pravomocemi. Stát je členem OSN, udělení trestu smrti není možné za žádný trestný čin. Ústava a zákony zakazují mučení a jiné formy krutého, nelidského či ponižujícího zacházení, avšak objevily se zprávy, podle nichž někteří členové bezpečnostních složek tyto taktiky využívali. Míra používání mučení a podobných praktik a obecně porušování lidských práv stoupla v návaznosti na události z července 2016. Výjimečný stav zavedený v červenci 2016 po neúspěšném pokusu o vojenský převrat byl zrušen v červenci 2018, avšak současně byl novelizován protiteroristický zákon, který přejal řadu opatření z výjimečného stavu (např. omezování svobody shromažďování k demonstracím, propouštění státních zaměstnanců podezřelých ze styku s teroristy nebo zadržování osob ve vazbě bez soudního rozhodnutí po dobu až 12 dnů) a slouží k plnému omezení práv a svobod a umlčení hlasů ochránců lidských práv, které vágní a široká definice terorismu v zákoně umožňuje označit za „teroristické pachatele“. Protiteroristické zákony umožňují zavést přísná omezení svobody pohybu až na 15 dnů a svoboda pohybu byla omezována i v částech východu a jihovýchodu země v souvislosti s operacemi proti Straně kurdských pracujících (PKK). Země se dle citované zprávy neúčastnila žádného mezinárodního vojenského konfliktu, nicméně od 90. let minulého století pravidelně vojensky intervenuje v oblastech severního Iráku proti PKK. V severní Sýrii provedlo Turecko tři vojenské operace ve snaze omezit vliv Kurdů u své hranice a dosud podniká zásahy proti syrským kurdským milicím YPG, které označuje za teroristickou organizaci

spřízněnou s PKK. Na východě a jihovýchodě země provádí turecká armáda od roku 1984 bezpečnostní operace proti PKK, která je v Turecku i v zahraničí (v Evropské unii od roku 2002) považována za teroristickou organizaci.

9. Dle informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky, poskytnutých zastupitelským úřadem v Ankaře dne 30. 9. 2022, které si žalovaný vyžádal ve vztahu k tureckým občanům kurdského původu, existuje v Turecku centralizovaný systém povinného pojištění pro případ nezaměstnanosti a péče o nezaměstnané, jehož součástí jsou povinné rekvalifikační kurzy. Platná Ústava Turecké republiky sice pojímá všechny obyvatele jako příslušníky jednotného tureckého národa a čl. X zakazuje diskriminaci mj. z důvodu jazyka či rasy, avšak neexistují spolehlivé údaje o tom, jak je toto ustanovení v praxi prováděno. K diskriminaci Kurdů na pracovním trhu dle zprávy může docházet zejména v soukromém sektoru, neboť v Turecku neexistuje účinná antidiskriminační legislativa a případná obrana soudní cestou by narážela na „*vrcholně obtížné dokazování motivu žalobcem*“. Osoby s částečně či zcela kurdským původem jsou dle zprávy v současnosti hojně zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, herci, umělci či sportovci, i když se jen část z nich ke kurdskému původu aktivně hlásí či vystupuje v kurdštině. Téměř polovina kurdského obyvatelstva v Turecku volí levicově orientovanou demokratickou stranu (HDP), která se jako jediná otevřeně profiluje jako pro-kurdská a stává se terčem četných restriktivních až kriminalizačních kroků ze strany režimu včetně účelových trestních stíhání svých čelních představitelů. Zároveň však významná část kurdského obyvatelstva je i „*režijně konformní*“ a ve volbách pravidelně hlasuje pro nejsilnější vládní Stranu spravedlnosti a pokroku (AKP). Za největší „kurdské město“ v Turecku zpráva označuje Istanbul, kde neustále vzrůstá absolutní i procentuální počet Kurdů, a to i v návaznosti na ekonomické obtíže a zvyšující se nezaměstnanost. Ty nutí obyvatele tureckého venkova bez ohledu na národnostní příslušnost

hledat zaměstnání, která jsou časově omezená a často porušují platné pracovní i zdravotní předpisy, ve městech. Dle zprávy nadále trvá a akceleruje trend stěhování do velkoměst ležících mimo etnicky převážně kurdskou oblast (mezi taková města patří i Izmir). Turečtí občané kurdské etnicity jsou zastoupeni dle odhadů z 15 % v řadách profesionálních složek turecké armády. Případy zadržení, odnětí či nevydání cestovního pasu jsou v Turecku dle citované zprávy poměrně časté, avšak vždy k nim dochází v souvislosti s trestním či trestně-správním stíháním jedince pro konkrétní trestný čin nebo administrativní delikt. Taková stíhání mívají politický charakter a pasové opatření zde bývá prostředkem, nikoli cílem.

10. Na základě výše uvedených podkladů žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Předně konstatoval, že žalobce je veden snahou legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Ve vztahu k důvodu pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, neboť žalobce nebyl členem politické strany (pouze sympatizoval se skupinou HDP) ani nevyvíjel žádné aktivity pro politickou stranu. Důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poznamenal, že se žalobce ve své vlasti nikdy neobrátil na státní orgány o pomoc, ačkoli měl takovou možnost dle informací získaných od Ministerstva zahraničních věcí objektivně k dispozici. K zmiňovanému incidentu navíc došlo v únoru 2018, avšak žalobce vycestoval až v lednu 2019, tedy zde absentovala přímá souvislost. Žalobce ani nebyl trestně stíhán či vězněn a po incidentu žil normálním životem. Na tom, že byl žalobce na

ulici kontrolován policií, žalovaný nespátroval nic neobvyklého, neboť kontroly obyvatelstva probíhají v zemích po celém světě. Pokud žalobce pociťoval potíže ze strany místní policie v Izmiru, mohl hledat nový domov jinde v Turecku. K obecné situaci Kurdů v Turecku žalovaný poznamenal, že dle Ústavy Turecké republiky jsou všichni obyvatelé považováni za příslušníky jednotného tureckého národa a Ústava navíc zaručuje rovnost a zakazuje diskriminaci. Osoby s kurdským původem jsou zastoupeny i mezi politiky, úředníky, herci, umělci či sportovci. V zemi dochází k urbanizaci Kurdů, kteří mají obdobná práva jako ostatní občané z hlediska vzdělání, zaměstnání, bydlení a dalších aspektů každodenního života. Dle žalovaného existuje pro Kurdy v Turecku možnost důstojného života bez omezení či pronásledování, protože žalovaný neshledal žádnou okolnost, která by představovala pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Tvzení žalobce vztahující se ke sdílení názorů na prezidenta v roce 2017 žalovaný označil za nepodložená a nepravděpodobná i s ohledem na to, že žalobce neměl problém s vycestováním ze země.

11. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákona o azylu žalovaný neshledal, jelikož v České republice nebyl udělen azyl žádnému z rodinných příslušníků žalobce. Ve vztahu k humanitárnímu azylu dle § 14 téhož zákona žalovaný konstatoval, že žalobce je dospělou, svéprávnou a práce schopnou osobou, která si na živobytí dokáže vydělat práci, přičemž na území České republiky nemá žádné osobní vazby a celá jeho rodina žije v Turecku. K doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu žalovaný poznamenal, že trest smrti byl v Turecku zrušen. Žalovaný pak ve výpovědi žalobce nenalezl žádná tvrzení, která by mohla vést k tomu, že by žalobce mohl být po návratu vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či mučení. Žalobci nic nebrání v tom, aby se v případě potíží ze strany soukromých osob obrátil na státní orgány. Z jeho tvrzení dle žalovaného nevyplývá nic ohledně případné neochoty těchto orgánů žalobce chránit. Při potížích s policií se může též obrátit na příslušné státní orgány. Turecko je demokratický stát, v němž se lze politicky vyjadřovat skrze volby, protože se žalobce dle mínění žalovaného nemusí obávat žádného postihu ani v souvislosti se sdílením názorů na sociálních sítích. Navrátilci do země nadto mohou čerpat stejné výhody jako ostatní občané Turecka, mají přístup ke zdravotní péči i na trh práce. Žalobce má možnost najít si bydlení nebo se vrátit ke své rodině do Izmiru. Žalobci nehrozí vážné ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí a jeho vycestování dle žalovaného nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Pokud si žalobce vytvořil vazby a navázal zde vztah, pak by měl postupovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný pak neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
13. Po skutkové a právní stránce soud věc posoudil úplně a *ex nunc* (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ

podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 7. 9. 2022, dopadá na toto řízení procedurální směrnice a § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

14. I za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice však platí dispoziční zásada, vyjádřená prostřednictvím § 75 odst. 2 s. ř. s., a správní soudy tedy přezkouvávají napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice totiž neobsahuje požadavek, aby správní soudy postupovaly *ex officio* a aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Takový postup by ostatně odporoval i konstantní judikatuře, která je zásadně postavena na premise, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je povinen označit azylově relevantní důvody, přičemž není úkolem správního orgánu (tím spíše pak správního soudu), aby za něj tyto důvody domýšlel (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003-47). Výjimečně však mohou nastat zcela specifické situace, za nichž by byly soudy ve správním soudnictví povinny přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu, jakým by bylo např. vypuknutí válečného konfliktu na celém území země původu žadatele o mezinárodní ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27). Taková specifická situace však v této věci nenastala, protože soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů.
15. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto procesním postupem výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě soudu podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřil, protože měl soud za to, že i jeho souhlas s rozhodnutím bez jednání byl dán. Důvod pro takový postup nadto plynul i z § 76 odst. 1 a 3 s. ř. s.

Posouzení věci krajským soudem

16. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
17. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li, v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
18. Dle § 23c písm. c) téhož zákona mohou být pokladem pro vydání rozhodnutí zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.
19. Žalobce předně namítá, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu, nicméně z kontextu celé žaloby je zřejmé, že má na mysli ustanovení § 12 písm. b) téhož zákona, když důvody pro udělení mezinárodní ochrany spatřuje v tom, že by jako příslušník

kurdského etnika mohl být (opětovně) vystaven pronásledování ze strany tureckých státních orgánů, včetně policie, armády či jiných bezpečnostních složek státu.

20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývají pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu následující kritéria, která musí být splněna kumulativně: 1) žadatel se musí nacházet mimo zemi svého původu; 2) musí mít odůvodněný strach; 3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; 4) ochrana v zemi původu selhala; 5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a 6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (srov. rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119).
21. Posouzení nároku na udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, rozsudek téhož soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, č. 2406/2011 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, byť taková skutečnost je velmi významnou indicií přiměřené pravděpodobnosti pronásledování i v budoucnu. V každém případě je však zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112).
22. Opíral-li žalobce svou žádost o skutečnost, že náleží ke kurdskému etniku, které je podle něj v Turecku vystaveno pronásledování ze strany státních orgánů, pak bylo úkolem žalovaného vypořádat se na základě dostupných informací o zemi původu, které musí být „v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS), s možností, zda pronásledování všech příslušníků této etnické skupiny nedosahuje v zemi původu žalobce takové intenzity, že už samotná příslušnost k této skupině vyvolává odůvodněné obavy z pronásledování v zemi původu, a to i v situaci, kdy by sám žalobce ještě žádným jasným aktům pronásledování vystaven nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, č. 3924/2019 Sb. NSS). K závěrům o existenci odůvodněného strachu z pronásledování totiž není nutné, aby byl sám žalobce v minulosti již vystaven konkrétním aktům pronásledování, nebo aby byl ve větším ohrožení než jiní příslušníci této menšiny. Dostačuje, pokud by mu pronásledování hrozilo z důvodu příslušnosti k této menšině, je-li ta jako taková pronásledována (viz naposledy citovaný rozsudek). Zmínil-li navíc žalobce konkrétní „incident“ z minulosti, jehož hodnověrnost žalovaný nezpochybnil (fyzický útok vůči své osobě ze strany tří příslušníků policie), pak bylo namístež zkoumat otázku přiměřené pravděpodobnosti pronásledování žalobce z tohoto azylově relevantního důvodu v budoucnu i optikou takového incidentu.
23. V situaci, kdy žalobce unesl své břemeno tvrzení ohledně důvodu podřaditelného pod § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63),

bylo břemeno důkazní rozloženo mezi žalobce a žalovaného (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 Azs 208/2022-52). Povinnost žalovaného pak bylo zajistit maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které by tvrzení žalobce ohledně problematického postavení Kurdů v Turecku vyvracely, tak těch, které by je podporovaly. Odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu totiž nesl žalovaný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004-89, č. 1095/2007 Sb. NSS). Za tímto účelem byl žalovaný povinen zajistit zprávy o zemi původu, které měly být důvěryhodné, vyvážené, ověřené z různých zdrojů, transparentní a aktuální a musely se týkat otázek, které byly důležité pro posouzení žalobcova případu (srov. již citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 105/2008-81).

24. Žalovaný však své povinnosti nedostál. Informace o zemi žalobcova původu, které žalovaný obstaral, se v převážné míře týkaly jen obecně situace v Turecku (politického zřízení, možnosti vycestování a návratu do země, vojenských konfliktů, dostupnosti zdravotní a sociální péče či bydlení, stavu zaměstnanosti, struktury a úkolů státního zastupitelství či bezpečnostních složek), nikoli však specificky postavení tureckých občanů kurdského původu v Turecku. K této problematice žalovaný opatřil jediný dokument, který navíc sestával z odpovědí poskytnutých v září 2022 zastupitelským úřadem v Ankaře v reakci na otázky položené žalovaným v jiné věci. Ačkoliv byly některé z otázek a odpovědí relevantní i pro projednávanou věc (zejména pokud jde o postavení občanů kurdského původu na trhu práce a případy odmítnutí vydání cestovního pasu), lze tomuto materiálu kromě toho, že nebyl zpracován k případu žalobce (a tedy nereflektuje většinu z žalobcových tvrzení), vytknout dále to, že neuvádí žádné zdroje, z nichž zastupitelský úřad podané informace čerpal (obdobně viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2023, č. j. 48 Az 8/2022-26).
25. Použitým podkladům je však především nutno vytknout jejich obecnost. Pro posouzení relevance žalobcova „azylového příběhu“ v nich soud postrádá jakékoli bližší (natož vyvážené, transparentní a aktuální) informace o chování bezpečnostních složek státu či státních orgánů vůči kurdskému obyvatelstvu, které by byly s to vyvrátit či potvrdit žalobcovo tvrzení o častých kontrolách a násilí vůči Kurdům na ulici ze strany bezpečnostních složek státu, o nemožnosti dovolat se ochrany vůči represím ze strany bezpečnostních složek u státních orgánů či o neposkytování zdravotní péče v nemocnicích z důvodu příslušnosti ke kurdskému etniku. Z tohoto pohledu jsou žalovaným obstarané podklady po obsahové stránce zcela nepostačující, nepřiléhají na všechny aspekty žalobcova příběhu a neodpovídají nárokům, které jsou na ně kladeny ustálenou judikaturou (kromě výše citovaných rozhodnutí srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 466/2019-41).
26. Žalovaný nadto ty podklady, které o zemi původu obstaral, nedostatečně, nesprávně a neobjektivně hodnotil a čerpal z nich pouze informace svědčící v neprospěch žalobce a zamlčel indicie svědčící o problematickém postavení Kurdů v turecké společnosti, jež v něm naopak měly vyvolat potřebu obstarání dalších, podrobnějších podkladů.
27. Žalovaný kupříkladu z informací sdělených zastupitelským úřadem v Ankaře dne 30. 9. 2022 citoval, že dle Ústavy Turecké republiky jsou si všichni občané rovni a diskriminace z důvodu jazyka, pohlaví, barvy pleti, pohlaví, politického názoru, filozofické víry, náboženství, sekty nebo jakékoli obdobné příslušnosti je zakázána, avšak zcela opomenul následující pasáž: *„Jak je toto ustanovení prováděno v praxi, o tom neexistují spolehlivé údaje, k diskriminaci Kurdů na pracovním trhu může ale docházet zejména v soukromém sektoru –*

účinná obecná protidiskriminační legislativa (jako v ČR) v Turecku neexistuje a případná obrana soudní cestou by narážela na vrcholně obtížné dokazování motivu žalobcem.“ Obdobně pokud žalovaný zmiňoval z téže zprávy to, že mezi podnikateli, úředníky, známými herci a ostatními umělci či sportovci jsou zastoupeny osoby s kurdským původem, pak zcela opomenul informaci, podle níž *„jen část z nich se ke kurdskému původu aktivně hlásí, vystupuje v kurdštině aj.“*. V tomto kontextu pak také zamlčel informaci, že částečně kurdský původ měla i řada politiků, ale *„sebeidentifikace s kurdskou etnicitou však ve všech jmenovaných případech chyběla“*, nebo že levicově orientovaná strana HDP, která se jako jediná otevřeně profiluje jako pro-kurdská, se dle téže zprávy

stává terčem restriktivních až kriminalizačních kroků ze strany režimu. Žalovaný navíc konstatoval, že *„podle dokumentu (míněno podle zprávy s informacemi sdělenými dne 30. 9. 2022 zastupitelským úřadem v Ankaře) mají Kurdové obdobná práva jako ostatní občané co se týče vzdělání, zaměstnání, bydlení i dalších aspektů každodenního života“*, ačkoliv nic takového z předmětné podkladu neplyne, neboť ten se otázkou rovnosti Kurdů při přístupu ke vzdělání, zaměstnání, bydlení či ke službám vůbec nezabývá (s výjimkou obecného konstatování o rovnosti občanů dle turecké ústavy), a tedy citovaný závěr žalovaného nemá v tomto podkladu oporu. Ostatní z podkladů, které žalovaný obstaral, se pak k postavení Kurdů buď vůbec nevyjadřují, nebo z nich lze vysledovat, že Turecko dlouhodobě podniká kroky namířené proti syrským kurdským milicím či vůči PKK, kterou považuje za teroristickou organizaci, pročez nelze *a priori* bez dalšího vyloučit případný nekorektní postup bezpečnostních složek či státních orgánů vůči osobám kurdské národnosti. K této problematice však žalovaný, jak již soud výše poznamenal, žádný podklad neobstaral, ačkoli to bylo jeho povinností.

28. Ve vztahu k argumentaci žalovaného, že se žalobce po incidentu z února 2018, kdy na něj zaútočili tři příslušníci policie, neobrátil na *„příslušné státní orgány své vlasti“*, pak v napadeném rozhodnutí a správním spise chybí opora pro závěr, zda by vyšší složky policie, státní zastupitelství či jiné orgány byly schopny a ochotny žalobci poskytnout účinnou ochranu. Jakkoli platí, že subjektivní nedůvěra žadatele vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23), je-li původcem pronásledování stát (což žalobce tvrdí), pak je nejprve namístě se v rámci dostatečně zjištěných informací o zemi původu vypořádat s tím, zda jsou žadateli (zde žalobci) účinné prostředky ochrany reálně dostupné (srov. také již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 466/2019-41). Žalovaný v tomto kontextu odkázal na zprávu s informacemi zastupitelského úřadu v Ankaře ze dne 16. 3. 2022 k organizační struktuře tureckého státního zastupitelství či k dohledovým a dozorčím prostředkům pro kontrolu práce tureckých policistů, avšak z této zprávy se podávají pouze obecné informace ohledně organizační struktury státního zastupitelství, jeho úkolů a povinností či ohledně v zákoně zakotvených dozorových prostředků, nikoli však informace, z nichž by bylo zjiitelné, zda tyto prostředky občané kurdské národnosti mohou *účinně* využít v situaci, kdy se stanou terčem útoků ze strany policistů. Žalobce přitom ve správním řízení poukazoval právě na to, že by se mu ze strany státních orgánů nedostalo účinné ochrany. Ve vlastní rešerši žalovaného z července 2022 k bezpečnostní a politické situaci v zemi se pak uvádí, že *„civilní orgány měly účinnou kontrolu nad bezpečnostními složkami, nicméně podle MZV USA mechanismy vyšetřování a potrestání případů zneužití pravomocí a korupce jsou nedostatečné“*, což nasvědčuje tomu, že by se žalobci účinné ochrany dostat nemuselo, pročez závěr žalovaného o tom, že žalobce mohl a měl využít prostředky vnitrostátní ochrany, prozatím nemůže pro nedostatek podkladů obstát.

Stručná poznámka žalovaného o tom, že žalobce má možnost vnitřního přesídlení (resp. že pro sebe mohl hledat jiný domov na jiném místě v Turecku), pak je zjednodušující a předčasná, jelikož žalovaný měl nejprve zodpovědět otázku, zda jsou žalobcem tvrzené obavy z pronásledování opodstatněné, a pokud ano, zda se vztahují pouze na část území státu, a teprve poté vážit reálnost, přiměřenost a rozumnost tohoto řešení.

29. S ohledem na shora uvedené tak soud shledal, že závěr žalovaného, podle něhož žalobci nelze udělit azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro absenci odůvodněného strachu z pronásledování z azylově relevantního důvodu, neboť Kurdům je v Turecku zajištěna rovnost v právech a nejsou pronásledováni, nemá oporu ve správním spise. Žalovaný neobstaral podklady, na jejichž základě by mohl takový závěr učinit. Spisový materiál tak vyžaduje zásadní doplnění o důvěryhodné, vyvážené, ověřené a aktuální podklady, které se budou vztahovat nejen obecně k situaci v Turecku, ale především k postavení tureckých občanů kurdské národnosti. Žalobní bod, podle něhož žalovaný nezjistil řádně skutkový stav ohledně situace kurdské menšiny v zemi původu žalobce, tedy soud shledal podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. důvodným.
30. Vzhledem k tomu, že žalobní argumentace ohledně žalobci hrozícího nebezpečí vážné újmy jako důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu byla postavena na totožné argumentaci jako žalobní argumentace týkající se nebezpečí pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu, soud se jí zvláště nezabýval. Po právní stránce totiž soud výtky žalobce podřadil právě pod § 12 písm. b) zákona o azylu, a takto je též vypořádal.
31. Pro úplnost soud dodává, že si je vědom toho, že dle současné rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu Kurdové v Turecku čelí významným nesnázím, které však nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, a azylově relevantní typicky mohou být až opodstatněné obavy politicky aktivních členů kurdské menšiny (z poslední doby viz např. usnesení ze dne 2. 3. 2023, č. j. 1 Azs 256/2022-29, nebo ze dne 18. 1. 2023, č. j. 10 Azs 246/2022-37). Tyto závěry však vychází z informací o zemi původu shromážděných žalovaným, přičemž tato situace není neměnná a v čase se může vyvíjet. Žalovaný proto nesmí rezignovat na náležité zjištění skutkového stavu věci ani se nemůže spoléhat na informace, které ve vztahu k situaci Kurdů v Turecku zjistil v minulosti. Soud nevylučuje, že výše citovaný závěr Nejvyššího správního soudu je nadále validní (a že nedoznal významných změn ani po recentních volbách), z hlediska žalovaným opatřených podkladů nicméně v tuto chvíli takto jednoznačný závěr učinit nemůže.
32. V rámci posledního žalobního bodu žalobce argumentoval tím, že mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, který lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele, jestliže nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 téhož zákona. Poukazoval přitom na to, že na území České republiky již tři roky žije ve společné domácnosti se svou přítelkyní.
33. Soud připomíná, že ustanovení § 14 zákona o azylu v sobě kombinuje neurčitý právní pojem *případ hodný zvláštního zřetele*, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004-52). Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v

tom, aby měl žalovaný možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž sice nedopadá § 12 (ani § 13) zákona o azylu, ale v nichž by bylo nehumánní azyl neposkytnout. Žalovaný tak může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – zde lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným, nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33).

34. Ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci rekapitulace pohovoru s žalobcem uvedl, že žalobce má v České republice přítelkyni, s níž se seznámil v zaměstnání a se kterou žije tři roky ve společné domácnosti a plánuje s ní svatbu a žalobcovu přítelkyni zmínil i v rámci posuzování důvodu pro udělení doplňkové ochrany (a tedy tvrzení žalobce zjevně nepovažoval za nevěrohodná, když žalobce doložil i nájemní smlouvu, na jejímž základě má s přítelkyní v nájmu byt v Kosmonosech), v souvislosti s důvody pro (ne)udělení humanitárního azylu žalovaný existenci vztahu s občankou České republiky vůbec nezmínil. V rozporu s jinými částmi napadeného rozhodnutí a v rozporu s obsahem správního spisu žalovaný výslovně uvedl, že „na území ČR nemá žadatel žádné osobní vazby“, což byl jeden z důvodů, pro který neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalovaný existenci dlouhodobého partnerského vztahu na území České republiky zcela opomenul a vůbec nezdůvodnil, zda a proč ji nepovažuje za důvod pro udělení humanitárního azylu, nemůže soud v tomto rozsahu podrobit úvahu žalovaného soudnímu přezkumu. Nezbyvá mu proto nic jiného než konstatovat ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v části týkající se humanitárního azylu.
35. Závěrem soud konstatuje, že z odpovědí, které žalobce poskytl žalovanému v průběhu pohovoru dne 21. 9. 2022, skutečně je seznatelné, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno snahou o legalizaci pobytu na území České republiky poté, co uplynula doba platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty. Žalobce ostatně sám přiznal, že mu tento procesní krok poradil právník. Za daných okolností, kdy je žalobce kurdské národnosti a žalovaný nepostavil na jisto, že Kurdové v Turecku nejsou vystavováni pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, to však nemá žádný vliv na povinnost žalovaného řádně zjistit skutkový stav věci.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud I. výrokem tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje podstatné doplnění a v části týkající se důvodů pro neudělení humanitárního azylu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. O vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení soud rozhodl podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. bude žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem zdejšího soudu, a tedy doplní spisový materiál o aktuální, vyvážené, důvěryhodné a transparentní informace týkající se postavení kurdských obyvatel v Turecku a chování bezpečnostních složek státu či státních orgánů vůči nim. Pokud žalovaný na základě doplněných podkladů setrvá na svém názoru, že žalobci nelze udělit azyl podle § 12 zákona o azylu, tak se vypořádá i s předpoklady pro udělení ostatních forem mezinárodní ochrany, přičemž v rámci posuzování předpokladů pro

udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu neopomene, že žalobce má na území České republiky přítelkyni, s níž sdílí společnou domácnost.

37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl II. výrokem tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a tak má proti žalovanému právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce sestávají z odměny jeho advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (*převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby*) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a ze dvou paušálních částek po 300 Kč jako náhrad hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o náhradu této daně ve výši 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tak náklady řízení žalobce činí částku 8 228 Kč. Lhůtu k plnění soud stanovil žalovanému v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že dle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., je žalovaný povinen nahradit náklady řízení k rukám zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. června 2023

Mgr. Marcela Uhříčková, v.r.
samosoudkyně